

Miia Jaakkola

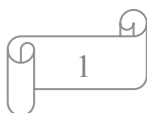
Valtakivien taru

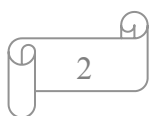
Osa 1. Valtiatar

Valtakivien taru

osa 1 Valtiatar

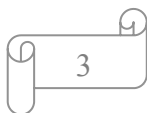

Miia Jaakkola

**Valtakivien taru
osa 1**

Valtiatar

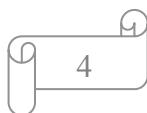

© Copyright Miia Jaakkola, 2015

Kannen kuvan suunnittelu ja toteutus: Elina Aronen
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 9789523186361

Prologi

Vesi soljui tytön käsien välistä kuin kimalteleva silkki. Vesi tuntuikin silkiltä, pehmeältä, ihanan viileältä. Tytön teki mieli pudottaa uittamansa muovinen leikkikäärme pohjaan vain siksi, että hän saisi sukeltaa sen jälleen ylös. Äiti oli kieltänyt häntä menemästä uimaan ilman valvontaa, mutta nyt oli lämmin kesäpäivä, ja tyttö rakasti uimista. Oli väärin, että häntä oli kielletty tekemästä jotakin sellaista josta hän nautti, vain siksi, että kukaan aikuinen ei ehtinyt hänen seurakseen.

Hetken mielihohteesta tyttö laski käärmeen hännästä irti. Hän kurottui veden ylle sukeltaakseen leikkikäärmeen perään, hihittäen hiljaa mielessään sille, että hän tekisi mitä itse tahtoi, eikä kukaan saisi koskaan tietää, ettei hän ollut totellut. Kesken kaiken tyttö jäähmettyi paikoilleen, sillä käärme ei ollutkaan uponnut pohjaan, vaan kellui hetken veden pinnalla ja alkoi sitten soljua sulavasti eteenpäin vedessä, uida tytöstä pois päin. Tytön katsoessa käärmeen perään, mieli järkyttyneenä, käärme kääntyi katsomaan tyttöä. Sen mustat silmät olivat erittäin elävät.

Hätkähdin hereille unestani. Olin hiestä läpimärkä, vaikka porttikongissa oli jäätävän kylmä. Uni oli tuntunut jälleen niin tutulta, kuin muistolta, joka oli kauan sitten kadonnut. Mietin hetken välinpitämättömästi, mitä unissani jatkuvasti vierailevat käärmeet mahtoivat

symboloida. Nousin kankeasti ylös ja venyttelin. Oli aika jatkaa päättymätöntä matkaani.

Kaupunki oli aavemaisen hiljainen. Siitä ei ollut montaakaan vuotta, kun nämä kadut olivat vielä olleet tähän aikaan täynnä elämää. Enää kaduilla kulkivat öisin vain ne, joilla ei ollut kotia johon palata.

Monikaan ihminen ei koskaan uskonut, että näin voisi todella käydä. Tämä skenaario maailmamme tulevaisuudesta oli aiemmin ollut lähinnä salaliittoteorioita yksinäisissä kammioissaan kyhäävien, hulluina pidettyjen ihmisten puheissa. Mutta sodan ja sairauksien pelossa ihmiset olivat valmiita tekemään mitä vain, jotta säilyisivät hengissä. Ainakin he, joilla oli perhe ja jotakin menetettävää.

Hytisin. Jäätyneet lehdet rapisivat jalkojeni alla, kun kävelin katuvalojen loisteessa vailla päämäärää. Marraskuiset yöt alkoivat olla hyytäviä, ja liikkeessä pysyminen oli ainoa vaihtoehtoni pysyä edes jotenkuten lämpöisenä. Olin liikkeessä senkin uhalla, että liikkuminen toi mukanaan myös huomattavasti suuremman riskin kiinnijäämisestä.

Katuvalot loistivat aavemaista valoa märälle asfaltille, ja omat askeleeni kaikuivat yössä. Olin peloissani ja väsynyt. En ollut nukkunut moneen kuukauteen kunnolla, kaduilla oli oltava jatkuvasti valppaana, unesakin. Olin yrittänyt torkkua porttikongeissa, mutta pieninkin ääni säpsähdytti minut hereille ja kummalliset, toden tuntuiset unet vaivasivat minua silloinkin, kun sain hetkeksi unesta kiinni.

Jalkani veivät minua eteenpäin, askel askeleelta, vaikka päämäärää ei ollut. Toivoin, että jos kävelisin tarpeeksi pitkälle, unohtaisin kaiken. Unohtaisin itseni, elämäni, toiveeni, kipuni. Kaiken. Tuntisin ainoastaan

liikkuvan ruumiini, kuinka särkevät jalkani kuljettaisivat minua eteenpäin. Yksi askel, toinen, sitten kolmas, loputtomasti.

Minulla ei ollut enää perhettä, työpaikkaa, asuntoa eikä rahaa. Ne kaikki olivat menneet, koska minulla ei ollut sirua, joka avasi tien kaikkeen normaaliin elämään. Ilman sirua olin yhteiskunnan hylkiö, eikä minulla ollut mahdollisuutta osallistua tavalliseen elämään millään tavoin.

Siruttomia etsittiin ja tapettiin vaarallisina kapinallisina. Olimmehan potentiaalisia taudinkantajia ja terroristeja, henkilöitä, jotka kieltäytyivät valvonnasta muiden turvallisuuden kustannuksella. Siruttomat liikkuvat suurimmaksi osaksi yksin, sillä luottamus toiseen ihmiseen saattoi johtaa äkilliseen kuolemaan. Kuka tahansa saattoi osoittautua petturiksi. Yksin oli myös helpompaa pysyä piilossa. Meitä kutsuttiin yleisesti varjokulkijoiksi, joka olikin osuva nimitys. Meitä ei virallisesti ollut olemassa, olimme vain varjoja, jotka pelottivat oikeita ihmisiä heidän oikeassa maailmassaan.

Maailma oli ollut katastrofin partaalla ennen kaikkea tätä. Kaikki alkoi Sierra Leonesta. Ihmisiä alkoi kuolla mystiseen virusperäiseen sairauteen, jota ei aiemmin ollut esiintynyt missään. Taudin alkuperästä ei ollut tietoa. Ei tiedetty mistä se oli lähtöisin, eikä edes millä tavoin se levisi. Taudin ensioireet olivat näön hämartyminen ja tasapainovaikeudet. Sen jälkeen hyvin nopeasti se lamautti ihmisen kehon toiminnot, ja johti 98 % varmuudella kuolemaan alle kahdessa vuorokaudessa taudin ensioireista. Tauti levisi Afrikassa kuin kulovalkea, eikä sen pysäyttämiseksi näyttänyt olevan mitään tehtävissä. Kauhu levisi sitä mukaa, kun tauti

levisi yhä uusiin maihin ja tartutti tappaen yhä enemmän ihmisiä. Ensin sanottiin, että tauti ei voisi levitä Eurooppaan, yritettiin lievittää ihmisten pelkoa kertomalla, että kaikki on hallinnassa. Kaikkeen on varauduttu, eikä ihmisten pitäisi huolehtia. Mutta kun ensimmäiset tautitapaukset sitten ilmestyivät, ensin Espanjaan, sitten Pohjoismaihin, ja kun sairaalat täyttyivät kuolevista, ei enää varautuminen riittänytkaan. Hoitajat ja lääkärit saivat usein tartunnan suojavaaruksesta huolimatta, joten hoitohenkilökunnasta alkoi olla pian pula. Lentokenttiä alettiin sulkea, ja ihmisten liikkumista rajoittaa, mutta liian myöhään. Katastrofi oli käsillä, ihmiskunnan historian pahin vitsaus. Virukseen oli kuumeisesti etsitty parannuskeinoa, sen mekanismeja ei kuitenkaan tunnettu. Lopulta kuitenkin keksittiin, että taudin saattoi havaita etukäteen erikoisista lämmönvaihteluista ihmisen kehossa. Ja lääke löydettiin. Mutta se tehoi vain, mikäli se saatiin annettua ennen varsinaisten, itse huomattavien oireiden alkamista.

Sen varjolla sirutus oli lopulta toteutettu. Sirun alkuperäisenä tarkoituksena oli ollut tunnistaa tappava tauti ajoissa, jolloin ihminen ei vielä ehtisi tartuttaa muita, ja saada parantava lääke annettua henkilölle ennen hänen oireidensa näkyvää alkamista. Koska virus levisi niin massiivisesti, ja tarttui helposti ilman kautta, eikä vaatinut edes kosketuskontaktia, kauhu ja pelko tautia kohtaan saivat suurimman osan ihmisistä ottamaan terveyttään valvovan sirun. Tämän toteutumiseksi ihmisiin asennettiin nopealla aikataululla kaksi sirua, otsaan, sekä käsivarteen. Sirut skannasivat ihmisen terveydentilaa ja havaitsivat nopeasti sairauden aiheuttaman lämpötilan muutoksen kehossa, lähettäen tiedon välittömästi terveysviranomaisille. Sairastunut haettiin

pikaisesti eristykseen sirussa olevan paikannusjärjestelmän avulla. Tauti saatiin tällä tavoin kuriin, ja tautitaukukset kävivät harvinaisemmaksi. Väestö oli kuitenkin tähän mennessä jo harvennut taudin johdosta huomattavasti, ja maailman maat olivat pienimuotoisen kaaoksen kynsissä. Oli nälänhätää ja alati kasvavaa terrorismia, puhtaasta vedestä käytiin jatkuvaa sotaa. Jouduttiin järjestämään laajin koskaan pidetty kriisikokous, johon kokoontui maiden johtajia ympäri maailman. Käytiin pitkiä, syväluotaavia keskusteluja ongelmien mahdollisesta ratkaisusta, ja lopulta alettiin miettiä sirujen muita mahdollisia käyttötarkoituksia. Kerrottiin, että siruista olisi hyötyä myös laajemmalti, kuin virustaudin havaitsemisessa, esimerkiksi terroristien ja rikollisten jäljittämisessä. Kaikesta lopputuloksena sirun ottaminen ei enää ollut vapaaehtoista, vaan siitä tuli kansalaisuuden, ihmisyyden lupakirja.

Tarkoitus esitettiin hyvänä. Teknologia edistyi, oli edistytävä sen mukana. Tähän saakka se oli edistynyt erinäisissä laitteissa, oli tullut aika kokeilla ihmiseen integroitavaa tekniikkaa, joka entisestään helpottaisi elämäämme. Ja koska teknologia saattoi auttaa meitä voittamaan vaarallisen sairauden, ja toi mukanaan muitakin merkittäviä hyötyjä, miksi emme käyttäisi sitä?

Siruja ja niiden tietoja hallitsi tätä varten erikseen perustettu virasto, joka analysoi ja välitti sirujen kautta ihmisistä saatuja tietoja eri hallinnon aloille, terveyshuoltoon, työvoimaviranomaisille, poliisille. Jokaisella maalla oli oma virastonsa, joka toimi yhteisen hallinnon alaisena. Valtava mekanismi, joka oli synnytetty näennäisesti täysin yllättäen.

Niin, siruista oli toki joltakin kannalta katsottuna ollut hyötyä, niiden myötä maailmaan oli saatu ennennäkemätön rauha ja virustaudin leviäminen oli saatu

pysäytettyä. Mutta hinta oli kova, liian kova. Oman yksityisyyden täydellinen menetys. Alun perin hyvältä vaikuttanut ajatus oli kääntynyt vastenmieliseksi. Ehkä virus oli voitettu sirun avulla, mutta ihmisistä oli samalla tehty tietokoneita, joiden ajattelua ja toimintaa saatettiin ohjata haluttuun suuntaan.

Ilmapiiri oli muuttunut tähän suuntaan pikkuhiljaa, jo ennen sairauden puhkeamista. Kaikkea valvottiin. Kasvaneen terrorismin ja sodan uhan ollessa päällä, ihmisten henkilökohtainen vapaus oli käynyt uhaksi, joka piti voittaa.

Itse en ollut koskaan edes harkinnut ottavani sirua, mutta ymmärsin ihmisiä, jotka tekivät niin. Heillä oli ihmisiä, joista heidän tuli huolehtia. Eikä varjokulkijan elämä ollut elämää sekään. Mutta koska minä olin yksin, saatoin tehdä omat valintani.

Samassa havahduin ajatuksistani siihen tunteeseen, etten ollut enää yksin. Etsin katseellani ihmistä, jotta tietäisin mistä suunnasta mahdolliseen uhkaan pitäisi varautua. Kymmenen metrin päässä, läheisen porttikongin varjoissa seisoj mies. Tupakka loisti pimeässä hänen kädessään ja sen kitkerä haju sai minut irvistämään. Mies tuijotti minua. Tuijotti, eikä kääntänyt katsettaan, vaan liikahti. Sydämeni alkoi hakata, ja adrenaliini syöksyi kehooni kohinalla. Kaduilla ei näkynyt ketään muita. Käännyin ja aioin paeta, mutta samalla hetkellä porttikongiin nojaillut mies lähti perääni. Huomasin, ettei mies ollut yksin vaan mukana oli useampia miehiä. Lähdin juoksemaan ja kiihdytin vauhtiani joka askeleella paniikin hakatessa aivoissani ja sumentaessa ajatteluani. Heidän askeleensa kaikuivat koko ajan lähempänä, he juoksivat nopeammin kuin minä. Huohotin ja etsin katseellani paikkaa mihin voi-

sin piiloutua, mutta mitään paikkaa ei ollut, sillä joka puolella vierelläni kohosi samanlaisia kerrostaloja, joiden ikkunat olivat pimeinä, ja rappukäytävät lukittuja.

Aloin hädissäni kaivella taskuistani piilotettua asetta, joka oli tarkoitettu tällaisia tilanteita varten. Laiton ase, vaarallinen kapinallinen kun olin. En ollut koskaan ajatellut että joutuisin käyttämään sitä. En halunnut tappaa, mutta jos vaihtoehtona oli tulla tapetuksi, ehkä sittenkin tekisin juuri niin. Ase lipesi tottumattomista käsistäni ja kalahti maahan. Kiihdytin nyt täydessä paniikissa vauhtia, vaikka jalkani olivat maitohapoilla ja rintaani sattui, vaikka en pystynyt enää edes kunnolla hengittämään. Samalla hetkellä taivas avasi jäiset hansasa, ja antoi räntäsateen kruunata pakomatkan. Jäiset pisarat hakkasivat kasvojani, ja sekoittuivat kuumiin, paniikin kyyneliin. En nähnyt mihin juoksin, sillä kyöneleet sumensivat näkökykyni. Keuhkoni tuntuivat repeävän yhtäkkisestä paniikinomaisesta pakenemisestä, ja silloin törmäsin päistikkaa johonkin kovaan.

– Saakeli! ärähdin.

Edessäni seisoj mies, joka tarrasi minua rautaisella otteella kädestä ja kiskaisi mukaansa.

– Apua, auttakaa! huusin, vaikka en edes tiennyt kenelle, sillä ei ollut ketään joka olisi minua auttanut. Mutta olin täydessä paniikissa, enkä ajatellut loogisesti.

– Ole hiljaa nyt! Käytä energiasi juoksemiseen, jos et halua kuolla! mies ärjäisi.

Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin seurata miestä, sillä irtikään en hänen otteestaan päässyt. Minua jahaavat miehet juoksivat yhä perässämme ja huusivat kovaa, käskivät pysähtymään. Samassa kuului taas laulkaus, ja hädissäni meinasin kompastua omiin jalkoihini. Minua eteenpäin kiskova mies kuitenkin piti minut

pystyssä, ja hoputti minua eteenpäin. Äkkiä olimme meren rannassa. Mereltä kasvoihin puhalsi jäinen, pu-reva tuuli. Edessämme vellova meri oli musta ja hyi-nen, ja mies kiskoi minua armotta kohti venelaituria. Mies juoksisi suoraan mereen ja vetäisi minut suoraan mukanaan! Aloin taas kiljua, mutta ääneni hukkui tuu-len ja sateen pauhuun. Yritin kiskoa itseäni irti hänen otteestaan, mutta hän tiukensi yhä otettaan, ja hyppäsi mereen vetäen minut perässään mustuuteen. Kiljuin kauhusta pudotessani tikarien lailla pistävään kylmyy-teen.

Tällaisella tavallako kuolen, ehdin ajatella, ennen kuin pääni painui pinnan alle. Hengitys salpautui veden kylmyydestä, ja mies veti minua yhä syvemmälle. Tun-sin hukkuvani, keuhkoni täyttyivät jäisestä vedestä, menin paniikkiin ja riuhdoin vahvoja käsiä vastaan yhä kovemmin, mutta se oli turhaa. Vajosin. Viimeisenä tajunnan hetkenäni näin mustan tunnelin, jonka päässä loisti valo

Luku 1.

Neffiandra

Havahduin omituisesta, ajelehtivasta mustuudesta kokonaisvaltaiseen kipuun. Keuhkoihini sattui, ja jokainen hengenveto tuntui siltä, kuin joku olisi työntänyt neuloja kurkkuuni. Käsiäni ja jalkojani pisteli, naamani kutisi ja kirveli kuin joku olisi pitänyt nokkosta ihollani. Haisi savulle niin vahvasti, että oli vaikea hengittää. Makasin selkä notkolla jossakin, joka oli samaan aikaan sekä pehmeää, että terävää. Raotin silmiäni varovasti, ja liikutin samalla kättäni ähkäisten kivusta

- Saakelil! inahdin ja hyppäsin ylös yllättävän ketterästi huomioiden kivuliaan olotilani.

Käsissäni ja jaloillani vaelteli kylmän rauhallisesti satoja mustia muurahaisia, ja ne *purivat*. Paljaalla ihollani oli jo kymmeniä pieniä punaisia puremajälkiä, ja ravistelin inhon vallassa otukset pois iholtani. Vasta silloin havahduin tajuamaan, että jossakin lähistöllä metsä paloi. Savun haju voimistui yhä ja taivas loimotti punaisena. Palo ei ollut ihan lähellä, mutta mikäli paloa ei sammutettaisi pian, se leviäisi vauhdilla. Ymmärsin tässä vaiheessa, että jalat piti ottaa käyttöön, ja äkkiä sittenkin. Silloin jostakin metsästä takaani ilmestyi joukko paniikissa juoksevia ihmisiä. He eivät kiinnittäneet minuun huomiota, juoksivat vain ohitseni katse kiinnittyneenä eteenpäin. Jälkijoukoissa juokseva, viimeisillään ras-

kaana oleva nainen huohotti tuskissaan yrittäessään pysyä muiden perässä.

- Hei kuule, tarvitsetko apua? kysyin naiselta, jonka silmät olivat lasittuneet ja keskittyneet. Nainen käänsi katseensa minuun kuin havahdun jostakin transsista. Hänen silmänsä levisivät.
- Neffiandra? nainen kysyi silmät pyöristyen hämmästyksestä.
- Ei, olet erehtynyt henkilöstä, minä olen Elise, sanoin hieman hämilläni siitä, että minua luultiin joksikin toiseksi.
- Ai. Olet kyllä todella samannäköinen, nainen sanoi hämillään. – Taisin vain toivoa liikoja. Neffiandra ei ole enää täällä ja kaikki on sekaisin. Tällä kertaa Valtias aikoo ilmeisesti polttaa koko metsän, viimeistä kapinallista myöten. Minä vain luulen, että... hänen kasvonsa vääristyivät kivusta ja hän piteli vatsaansa huohottaen, yrittäen samalla pysyä liikkeessä.
- ... pelkään että lapsi syntyy kohta. Ja kuolee, jos joudun jäämään paikalleni.
- Miksi nuo edellä juosseet miehet eivät auta sinua? kysyin paheksuvasti.
- Valtiaan sotilaat ovat perässämme. On tärkeää, että mahdollisimman moni pääsee pakenemaan, yksi tai kaksi elämää ei ole edes mikään uhraus. Mutta jos lapsen isä olisi täällä, nainen aloitti, ja vaikenin sitten yllättäen taas uuteen kiivun aaltoon.
- Tule, ota minusta tukea, sanoin. Jatkoimme matkaa hitaasti, liian hitaasti, pysähtyen aina, kun naisen supistukset tulivat. Äkkiä kävellesämme jotakin märkää holahti jalkoihimme.

– Lapsivedet perhana, nainen älähti.
Nyt aloin itsekin tajuta tilanteemme. Savu ympärilämmme alkoi olla tukahduttavaa, nainen oli vähällä synnyttää tähän paikkaan, eikä meillä ollut apua. Kohtalomme alkoi vaikuttaa kovin selvältä.

- Lähde, ehdit vielä pakoon, nainen sanoi puristaen huuliaan tiukasti yhteen, romahtaessaan polvilleen maahan.
- En voi jättää sinua yksin, sanoin ja vilkuilin epätoivoisesti ympärilleni, koettaen keksyä keinoa, jolla selviäisimme tästä hengissä.
- Kuolet jos jäät, nainen sanoi ähisten.
- No, elämäni ei ole tällä hetkellä muutenkaan paljon arvoinen, tuhaudin ja katsahdin ympärilleni. Sitten kumarruin hänen viereensä.
- Reppuni, annatko...

Ojensin naiselle hänen kantamuksensa. Nainen kaivoi kiireesti repustaan vesipullonsa ja joi sitten ahneesti. Sitten hän ojensi vesipulloa minulle.

- Kiitos.
- En toivonut kuolevani ihan tällä tavalla, nainen sanoi sitten, pyyhkäisten vaaleat, hikiset hiuksensa otsaltaan.
- Emme me kuole, sanoin sitten päättäväisesti, tosin vastoin parempaa tietoaani.
- Ajattelitko kenties kantaa minut, samalla kun pakerran vauvaa? nainen kysyi sarkastisesti, kohottaen kulmiaan. Sitten hän ähkäisi taas, uuden supistuksen kourissa.
- Kyllä minä jotakin keksin. Keskity sinä nyt pitämään huolta itsestäsi ja tuosta tulokkaasta.

Kun nainen vielä hengitti tiiviisti kivusta voimakkaan supistuksen ravistellessa hänen kehoaan, kuulimme

hevosten hirmahtelua ja kiivasta kavioiden kopsetta aivan läheltä.

- Valtiaan sotilaat, nainen sanoi kauhuissaan, ja hänen katseensa etsi paikkaa mihin piiloutua.

Emme kuitenkaan ehtineet tehdä mitään, ennen kuin näkyviin ilmestyi joukko kultaisiin viittoihin pukeutuneita sotilaita ratsujensa selässä. He huomasivat meidät, ja pysähtyivät.

- Kas kas, mitäs täältä löysimmekään, kaksi kuulusteltavaa kapinallisen räpälettä, laushti ensimmäisenä ratsastanut, ylimielisen oloinen so-tilas.– Vangitkaa heidät.
- Ettekö näe, että nainen synnyttää, hän tarvitsee lääkärin, sanoin silloin miehelle.
- Lääkärin, mies pyhähti ja katsoi minua ivallisesti. Äkkiä hänen katseensa terävöityi, ja hän tuijotti minua hetken vaitonaisena. Silmissä vä-lähti, kuin hän olisi yhtäkkiä ymmärtänyt jota-kin tärkeää.
- Kapinallisen pentu saa puolestani kuolla ennen kuin syntyäkään, teitä ei totisesti tarvita enää yhtään lisää. Nostakaa nainen hevosen selkään, ja viekää hänet leiriin. Minä hoidan tämän toisen, mies sitten komensi alaisiaan kääntyen takaisin minua kohti.
- Mutta Syr, nainen on juuri synnyttämässä. Jos hänet nyt nostetaan hevosen selkään..., yksi sotilaista aloitti onnettomana.
- Tee niin kuin käskin! Vai haluatko, että kerron Valtiaalle, että hyysäät kapinallisia, Emed? En usko, että hän arvostaisi sitä kovin paljon, ensin puhunut mies ärähti, ja niin Emed ja muut sotilaat tekivät, mitä käskettiin.

Kuolemattomien maassa on käynnissä kapina. Alhaissyntyiset kyläläiset ovat nousseet ylhäissyntyisiä isäntiään vastaan, vaatien asemansa parantamista. Kapinalliset haluavat syrjäyttää nykyisen tyranni Valtiaan valtaistuimeltaan, ja nostaa Valtiattarekseen Neffiandra Tulifin, ylhäissyntyisen salaisuuden haltijan, ja oman sukunsa valtakiven vartijan. Nykyinen hallitsija ei kuitenkaan aio luopua valtaistuimestaan, vaan on päättänyt nujertaa kapinalliset keinoja kaihtamatta ja saada haltuunsa kaikki neljä voimakasta valtakiveä yhdistääkseen niiden voiman, ja varmistaen näin oman ikuisen valtansa.

Suuren sodan jälkeen lausuttu Ennustus kertoo, että valtakivet saa yhdistää vain ylhäisten vartijan valittu. Myös valitun on kuitenkin käytävä viimeinen taistelu hyvän ja pahan, oikeudenmukaisuuden ja itsekkyyden välillä. "Fantasiaa, seikkailua, ystävyyttä, epäilystä, petosta, rakkautta, tätä kaikkea on Valtakivien taru"

